

Sygn. akt II Ka 637/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2021 r.

sprawy **K. S. (1)**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 maja 2021 r. sygn. akt II K 1129/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 637/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 maja 2021r. w sprawie II K 1129/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p><u>Prokurator wyrokowi zarzucił:</u></p> <p>- obrazę przepisów prawa karnego procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 410 kpk poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony K. S. (1) w dniach 25.05.2020r. oraz 27.05.2020r. nie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towaru ze sklepu (...) znajdującej się przy ul. (...) w S. oraz braku uwzględnienia okoliczności dotyczących modus operandi sprawcy co skutkowało przypisanie mu jedynie sprawstwa wykroczenia z art. 119 § 1 kw popełnionego w dniu 19.05.2020r., podczas gdy swobodna, a nie dowolna, jak to uczynił Sąd I instancji ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadka M. S. (1) oraz oględzin monitoringu zabezpieczonego z wymienionego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sklepu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony dokonał w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu takiej samej sposobności zaboru w celu przywłaszczenia produktów ze sklepu (...) w dniach 19.05.2020r., 25.05.2020r. oraz 27.05.2020r., a więc dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

	<p>Apelacja prokuratora jest zasadna, a wskazane w niej uchybienia, których dopuścił się Sąd Rejonowy w Siedlcach, skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego wyroku.</p> <p>Odnosząc się do meritum wskazać należy, iż zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego dotknięte jest wadami, które czynią wyrok jako całość wadliwym w sposób, który musiał skutkować uchynieniem go w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W niniejszej sprawie doszło bowiem do obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a wskutek tego dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia.</p>	
--	--	--

W pisemnych motywach wyroku Sąd Rejonowy wskazał mianowicie, iż zgromadzone w niniejszej sprawie dowody nie dały podstaw do przypisania oskarżonemu K. S. (1) popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, a przyjęcie jedynie, iż dopuścił się on zaboru mienia o wartości 288 zł w dniu 19.05.2020r., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw. Powodem takiego rozstrzygnięcia było uznanie, że materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw do ustalenia tożsamości osoby sprawcy wszystkich czterech kradzieży sklepowych, ujętych w akcie oskarżenia jako jeden czyn w znaczeniu prawnym. Sąd dysponował w tym zakresie dowodami w postaci zeznań świadka M. S. (1) oraz zapisami monitoringu sklepu (i dowodami z tego źródła się wywodzącymi). W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy dowody te ocenił niezgodnie z dyrektywami płynącymi z treści art. 7 kpk, w szczególności dowolnie oceniając zeznania świadka, uznając je w zakresie rozpoznania oskarżonego K. S. (1) za niewiarygodne. Świadek przyznawał, że w dniach 25 i 27 maja 2020 r. nie widział twarzy sprawcy kradzieży – jak miało to miejsce w dniu 19 maja 2020 r., a mimo to wyrażał praktycznie pewność, że wszystkich kradzieży dokonał ten sam sprawca – znany mu jako klient sklepu (...). Rozpoznanie to niesłusznie zostało uznane przez Sąd i Instancji za wątpliwe – zwłaszcza w sytuacji, gdy świadek znał nie tylko oskarżonego, ale i jego brata – współoskarżonego i wyraźnie ich rozróżniał. Z tym różnicującym rozpoznawaniem obu braci koresponduje treść wyjaśnień

M. S. (2), który przyznając się do innych kradzieży, zdecydowanie zapewniał, by dokonywał ich również w sklepie na ul. (...), logicznie wyjaśniając jako przyczynę, że w tym akurat sklepie robi zakupy. Tworzy to więc logiczną całość w zakresie ustaleń, że zakwestionowanych przez Sąd I instancji kradzieży nie dokonał M. S. (2). Sąd Rejonowy wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnił także innych okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, logicznie tworzących zdaniem Sądu Okręgowego nierozzerwalny łańcuch poszlak wskazujących, że to K. S. (2) był sprawcą wszystkich czterech zdarzeń. Wskazują na to w szczególności okoliczności, podnoszone m.in. przez świadka. Precyzyjnie wskazywał on, iż podczas każdej z tych kradzieży sprawca miał to samo obuwie sportowe i ciemne sportowe spodnie, zabierał generalnie taki sam asortyment produktów z grupy tych bardziej wartościowych, chował zabrane produkty do takiej samej, podobnie trzymanej torby, a następnie po wyjściu poza teren sklepu odjeżdżał na takim samym rowerze. Świadek wskazał, iż za każdym razem zachowanie sprawcy było takie samo i polegało na tym, iż po zorientowaniu się o tym, że nikt go nie obserwuje, chował produkty do torby zakupowej i wychodził ze sklepu przez ostatnią nieczynną kasę, po czym odjeżdżał rowerem górskim w kolorze srebrnym. W każdym przypadku sprawca zabierał ze sklepu (prócz ew. drobniejszych produktów) alkohol w postaci whisky, za każdym razem zdejmując butelki z tej samej półki sklepowej, tj. drugiej od góry. Dodatkowo wszystkie cztery zdarzenia miały miejsce w

ciągu zaledwie 9 dni. Oskarżony i jego brat byli znani świadkowi jako klienci i konsekwentnie i stanowczo twierdził on, że jest pewien, iż za czyny opisane w zarzucie odpowiadał K. S. (1). Sąd I instancji przypisując oskarżonemu sprawstwo jedynie w zakresie zdarzenia z dnia 19.05.2020r. oparł się w głównej mierze na jego wizerunku, utrwalonym za pomocą kamer monitoringu znajdujących się na zewnątrz sklepu, na którym sprawca widoczny jest bez maseczki, co ułatwiało bezsprzecznie jego rozpoznanie, ale również na zeznaniach M. S. (1), który go na tym nagraniu rozpoznał. Pamiętać przy tym należy, że rozpoznanie osoby, którą się zna, nawet jeśli tylko z widzenia, następuje nie tylko na podstawie rysów twarzy – wszak nawet mimo noszenia maseczek, zakrywających większą część twarzy, jesteśmy rozpoznać osoby nam znane po innych, nawet trudnych do określenia i nazwania cech osobowych, takich jak sylwetka, sposób poruszania się, charakterystyczne gesty itd. Negując sprawstwo K. S. (2) w zakresie kradzieży w kolejnych dniach z powodu trudności z rozpoznaniem sprawcy kradzieży mającego na twarzy maseczkę, Sąd pominął kwestię, że znający oskarżonego świadek takich wątpliwości nie miał, a oceniając zasadność jego przekonania nie można było pomijać tego, iż wszystkie te przypadki łączy nadto szereg cech wspólnych, nie dotyczących wyglądu sprawcy. Nie należy też zapominać o tożsamości pozostałych części garderoby sprawcy w datach zdarzeń. I tak w dniach 19.05.2020r. i 27.05.2020r. sprawca poza takimi samymi butami miał na sobie także takie same spodnie i charakterystyczną czapkę we wzór

moro, a w dniach 25.05.2020r. i 27.05.2020r. ubiór sprawcy różniła jedynie czapka. Faktem jest, iż od oskarżonego nie zabezpieczono żadnej odzieży, co nie świadczy jednak o tym, iż nie jest on sprawcą zarzucanych mu czynów, skoro na podstawie innych cech został rozpoznany przez świadka, który znał go z innych zdarzeń i był pewien jego rozpoznania. Na marginesie już tylko dodać należy, iż początkowo w niniejszej sprawie zarzuty stawiano także bratu oskarżonego- M. S. (2), jednakże co widać na zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy, bracia różnią się wzrostem, posturą i wyglądem twarzy.

Reasumując zatem w tym zakresie stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dowolna i oderwana od zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, doprowadziła do niesłusznego uznania sprawstwa oskarżonego tylko co do jednego zachowania. W pozostałym zakresie wyrok milczy, jedynie z uzasadnienia wynika, że Sąd dokonał quasi uniewinnienia oskarżonego od pozostałej części zarzutu, który miał zostać popełniony w warunkach czynu ciągłego i finalnie do zakwalifikowania go jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Wskazać w tym miejscu należy, iż istotą konstrukcji czynu ciągłego (ale z art. 12 § 1 kk) jest przyjęcie, że kilka jednostkowych zachowań tworzy razem jeden czyn (w rozumieniu prawnym) wtedy, gdy zostały one podjęte w krótkich odstępach czasu i stanowią wykonanie z góry powziętego zamiaru. Zachowania jednostkowe mogą wyczerpywać przy tym

bądź znamiona przestępstwa, bądź wykroczenia. Tracą one jednak swój jednostkowy charakter, tworzą bowiem łącznie jeden czyn zabroniony, jedno przestępstwo ciągle (wyrok SN z 27.05.2015r. III KK 127/15, LEX nr 1771707). Wskutek takiej konstrukcji formalnie nie można uniewinnić sprawcy od poszczególnych elementów (zachowań) składających się na jeden czyn ciągły w rozumieniu art. 12 kk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.02.2016, II AKa 10/16, LEX nr 2008331). W myśl art. 12 § 2 kk (który to przepis wskazano w kwalifikacji prawnej czynu w niniejszej sprawie) „odpowiada **jak za jeden czyn** zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa ten, kto w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej albo takiej samej sposobności lub w podobny sposób **popelnia dwa lub więcej umyślnych wykroczeń** przeciwko mieniu, jeżeli łączna wartość mienia uzasadnia odpowiedzialność za przestępstwo”. W doktrynie wskazuje się, że przepis ten w gruncie rzeczy należy nie do prawa karnego w jego ścisłym rozumieniu, lecz do prawa wykroczeń. Stanowi bowiem rozwiązanie szczególnego przypadku zbiegu wykroczeń, a zatem lex specialis w odniesieniu do art. 9 § 2 kw. Tworzy bowiem postać rzeczywistego zbiegu wykroczeń, charakteryzującego się określonymi cechami, podobnymi w ogólnych zarysach do ciągu przestępstw. Składające się nań zachowania nie będą stanowiły przestępstwa, lecz pozostaną wykroczeniami, a jedynie odpowiedzialność za nie będzie ukształtowana tak jak za przestępstwo - M. Kulik [w:] Kodeks karny. Komentarz aktualizowany,

	<p>red. M. Mozgawa, LEX/el. 2021, art. 12.</p> <p>Przy takiej konstrukcji potrzeba wyeliminowania trzech spośród czterech zachowań – wykroczeń przeciwko mieniu, w sprawie niniejszej skutkować winna formalnym uniewinnieniem oskarżonego, a nie jak przy kwalifikacji z art. 12 § 1 kk – pominięciem ich w opisie czynu przypisanego.</p> <p>Merytorycznie jednak, co wynika z treści uzasadnienia wyroku, wyeliminowanie przez Sąd I instancji z opisu czynu trzech zdarzeń z dni 25.05.2020r. i 27.05.2020r. nie było jedynie zmianą opisu czynu; wynikało nie z doprecyzowania okoliczności czynu, nie ze wskazania prawidłowej (zamiast błędnej) jego daty czy miejsca dokonania, nie z uściślenia, co sprawca kradzieży faktycznie zabrał, ale z uznania, że nie popełnił on tych czynów, że nie ponosi winy w zakresie tych zachowań, bo nie on był ich sprawcą. Faktycznie więc został on od nich przez Sąd uniewinniony, co pod kątem ochrony praw oskarżonych, przewidzianej w art. 454 § 1 kpk, zakazującym skazania dopiero przez Sąd odwoławczy, należy zrównać w warstwie gwarancji procesowych z formalnym uniewinnieniem.</p>	
Wniosek		
<p>Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę w pkt I i II zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że K. S. (1) dokonał w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu takiej samej sposobności zaboru w celu przywłaszczenia produktów ze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>sklepu (...) w dniach 19.05.2020r., 25.05.2020r. oraz 27.05.2020 r., a więc dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w K. obowiązek naprawienia szkody w kwocie 932,33 zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadność argumentacji zawartej w zarzutach apelacji prokuratora sprawiała, że wyrok nie mógł pozostać w obrocie prawnym w takim kształcie, jednakże treść art. 454 § 1 kpk uniemożliwiła dokonanie postulowanej jego zmiany, wobec czego koniecznym było uchylene wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>1</p>	<p><u>Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił:</u></p> <p>- obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, poprzez nienależyte ocenienie i rozważenie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wybiórczej oceny materiału dowodowego, tj.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - zeznań świadka M. S. (1), polegającej na przyjęciu, iż oskarżony popełnił czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia, podczas gdy świadek nie był świadkiem naocznym, a zdarzenie widział jedynie na zapisie z monitoringu kamer; - pominięciem faktu, iż ujawniona przez świadka kradzież w dniu 20 maja 2021r., została zgłoszona na policję prawie trzy tygodnie później, tj. 9 czerwca 2020r.; - pominięcie faktu, iż zarówno skradzione mienie, jak i ubranie, w którym sprawca dokonał kradzieży nie zostały zabezpieczone w miejscu przeszukania; - dowolne przyjęcie, iż oskarżony i osoba widniejąca na zapisie monitoringu to ta sama osoba; <p>2. art. 9 kpk, art. 158 kpk, polegającej na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu identyfikacji antropologicznej w aspekcie nagrań z monitoringu i dokonanie dowolnych ustaleń, że osoba na zapisie i oskarżony to ta sama osoba, podczas gdy osoba na nagraniu sprzed sklepu, ma twarz o innych proporcjach antropologicznych oraz jest wyższa niż oskarżony.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego nie można było uznać za trafne. Jak już wskazywano powyżej, świadek M. S. (1) na rozprawie głównej dokonał rozpoznania obu obecnych tam oskarżonych, identyfikując jednego</p>		

z nich jako sprawcę kradzieży – trafnie, bo właśnie tego, któremu postawiono taki zarzut. Nie sposób stawiać zarzutu nieprawidłowości samej czynności rozpoznania, skoro oskarżeni byli mu wcześniej znani. Przy trafności rozpoznania K. S. (1) zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego który jako kluczowy zarzut postawił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, w tym błędną ocenę zgromadzonych dowodów, oparcie się na dowodach mało istotnych, a w końcu na niekompletności materiału dowodowego poprzez nieprzeprowadzenie opinii biegłego z zakresu antropologii, pozostają chybione. przez świadka zarzut apelacji, dotyczący formy obserwacji, jest niezrozumiały – nie ma różnicy, czy świadek widzi fakt dokonywania kradzieży bezpośrednio, stojąc w odległości kilku metrów przy sklepowych regałach, czy obserwuje to zza szyby pomieszczenia ochrony, czy widzi to na żywo na kamerach monitoringu czy ogląda to na nagraniach dopiero po pewnym czasie. Fakt zgłoszenia kradzieży trzy tygodnie po zdarzeniu w żaden sposób nie dyskwalifikuje wiarygodności zeznań świadka. Obrońca był obecny podczas przesłuchania i jeśli okoliczność ta budziła jakiegokolwiek wątpliwości, można było tę kwestię wyjaśnić, zadając mu pytania, zaś przepisy nie przewidują, że jedynie zgłoszenie niezwłoczne, nie późniejsze niż np. 3 dni, jest ważne, zaś spóźnione staje się niewiarygodnym. Obrońca oskarżonego powołuje się w swojej apelacji także na niekompletność materiału dowodowego, w tym niezabezpieczenie w miejscu zamieszkania oskarżonego skradzionych produktów czy jego odzieży. Wskazać w tym zakresie należy, iż niezabezpieczenie tychże

dowodów nie stanowi dowodu niewinności. Jak wynika z materiałów zawartych w aktach sprawy, policjanci mieli podejrzenia, że części garderoby w celu uniknięcia rozpoznania były przez braci pożyczane, zaś skradzionych przedmiotów planowali się pozbyć – być może zdążyli to zrobić przed przeszukaniem. Nadto współoskarżony wyjaśniał, iż produkty, które zabierał z innych sklepów, od razu sprzedawał, by uzyskać pieniądze na swoje potrzeby, w tym narkotyki czy jedzenie. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego nieprzeprowadzenia przez Sąd dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii, stwierdzić należy, iż dowód taki przy uznaniu prawidłowości rozpoznania oskarżonego przez świadka był zbędny dla rozpoznania niniejszej sprawy. Podkreślenia także wymaga, iż wniosek taki nie był zgłaszany przez oskarżonego czy jego obrońcę w toku przewodu sądowego, a jako zarzut został dopiero podniesiony w apelacji. Jeśli Sąd nie widział potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego, a i strony nie sygnalizowały potrzeby wywołania takiej opinii, nie było konieczności mnożenia dowodów, gdy istniały już w sprawie wystarczające dowody, na podstawie których możliwym było jej rozpoznanie. Wskazać w tym miejscu należy, iż dowód ma zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu. Nie może być tym samym przeprowadzany niejako „na wszelki wypadek”, dla sprawdzenia, czy za jego pomocą da się wysnuć kolejną wersję zdarzenia (post. SN- Izba Karna z 11.05.2016r., V KK 73/156).

Wniosek	
Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu skutkowałą bezzasadnością wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

<p>Oskarżony został de facto uniewinniony od części zarzutu, a nietrafność tego rozstrzygnięcia spowodowała konieczność uchylecia wyroku. Skazanie oskarżonego za tylko część zarzuconego mu czynu nie pozwalało na utrzymanie wyroku w tej części w mocy, bowiem zarzut musi zostać rozpoznany jako całość.</p>		
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Siedlcach przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości, dbając o to, żeby zostało przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami kpk. Następnie dokona prawidłowej oceny dowodów uwzględniając w/w wytyczne, wyda wyrok, a zajęte przez siebie stanowisko w razie potrzeby uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami.</p>		
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>		

<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Część wyroku, w której uznano winę oskarżonego i wymierzono mu karę		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Część wyroku, w której oskarżony nie został uznany za winnego części zarzuczonego mu czynu		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana